

Unes breus paraules abans de començar

M'agradaria començar descrivint en detall la casa on vivia el Morgan, però això no és possible. Necessitaria fulls, fulls i més fulls. T'acabaria avorrint amb tanta xerrameca i abandonaries aquest llibre a la pàgina número tres. I per què?, et preguntaràs. Doncs perquè el Morgan no vivia sempre a la mateixa casa. En passava per dotze de diferents cada any. Això tenia els seus avantatges, però també algun inconvenient. Una vegada va patir un petit entrebanc i, en comptes de dotze cases, en van ser tretze. A principis del mes de desembre el van fer fora de l'habitatge número dotze per calar foc a l'arbre de Nadal. No ho va fer expressament. D'acord, en realitat sí, però mai a la vida no es va pensar que es cremaria

tot! Ell només volia cremar una mica la barba a la figura del Pare Noel que penjava d'una de les branques de l'abet. Li arribava gairebé als genolls! Una autèntica exageració. Se'l va imaginar al davant d'un plat de sopa, amb la barba flotant entre els fideus, i no se'n va poder estar. Va agafar la seva lupa i es va concentrar fins que va notar que els ulls se li començaven a escalfar. Llavors va repetir mentalment: «Només les puntetes de la barba, només les puntetes de la barba...» De sobte, van començar a saltar espurnes i va sonar com una mena de «SCRASSS!» L'arbre es va convertir en una bola de foc i es va desencadenar el caos.

—Auxili, mare, el Morgan és un drac! —va cridar la Nina, la filla petita del matrimoni que havia acollit el Morgan.

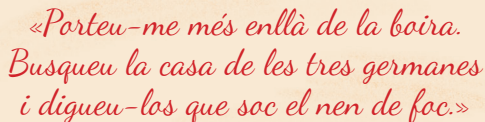
Ningú no va creure la Nina, però l'incendi de l'arbre li va costar al Morgan una bona reprimenda i el disgust que el fessin fora d'aquella casa on el tractaven tan bé.

Ser el Morgan no és fàcil, no et vull enganyar. I ara més que mai. Però, per saber on és el Morgan en aquests moments, s'ha d'anar una miqueta enrere. Fins a l'instant exacte en què comença la història del nen de foc. Digue's que tens ganes d'emprendre aquesta aventura o em trencaràs el cor. Tens moltes ganes de coneixe'l, oi? Doncs agafa'm fort la mà, perquè anem cap allà!

En aquell lloc anomenat Lilitown

La increïble història que t'explicaré va succeir fa uns dos segles. Fes els comptes; si ho penses bé és una barbaritat. Això va ser abans no existissin els televisors, els cors artificials i els bolígrafs (sí, encara que et sembli mentida abans la gent escrivia amb plomes d'au). Va succeir abans que s'inventessin les coses sense les quals ara ens sembla impossible viure. La cremallera, la torradora, l'ordinador, els videojocs, la pizza... D'acord, la pizza no. Aquí m'he passat. Però tota la resta és veritat. La gent es desplaçava amb bicicleta i amb cotxe de cavalls, estaven de moda els barrets gegantins i les cases s'escalfaven amb carbó.

El Morgan va aparèixer un matí d'agost com per encantament, dins d'un cistell. La senyora Culpepper per poc es desmaia en veure'l. El va trobar a terra, al davant de casa seva, damunt la boca del pou de carbó. Al costat del nadó hi havia una capsa de mistos i un sobre amb una nota escrita amb lletres vermelles i recargolades com la cua d'un dimoni:

*«Porteu-me més enllà de la boira.
Busqueu la casa de les tres germanes
i digueu-los que soc el nen de foc.»*

La senyora Culpepper no va entendre aquell enigma tan difícil. Li va semblar indesxifrable, almenys en aquell moment. Va guardar el sobre i la capsa de mistos, va treure el nadó de la cistella, el va agafar a coll i el va estrènyer contra el pit.

—Com pot algú abandonar una criatura com aquesta? —es va complànyer—. Però si estàs cremant!

Va mirar cap al cel. Les aus volaven baix, el cel estava infestat d'una mena de núvols anomenats nimboestrats i el seu olfacte va detectar canvis d'humitat.

—Està a punt de ploure —va xiuxiuejar.

Va començar a caminar amb el nen a coll fins que un carruatge de quatre places arrossegat per un cavall es va creuar en el seu camí. En aquells temps això era el més semblant a un taxi.

—Cotxer, alto! —li va cridar, fent-li un gest amb el braç perquè es detingués—. Ràpid, a casa del metge!

—Quin d'ells? —va preguntar l'home.

El cotxer devia pesar cent trenta quilos i portava les puntes dels bigotis recargolades cap amunt. La Culpepper va dubtar. Estava tan nerviosa que no aconseguia recordar el nom del metge. Ho va resoldre així:

—El que té el nas enorme.

La temperatura del petit era de 39,5 °C. Amb el temps, van comprovar que el nen misteriós sempre tenia una temperatura elevada, i això no significava que estigués malalt. No tenia només aquesta peculiaritat. Les altres van anar apareixent a mesura que es feia gran.

El Morgan va passar el primer any de vida en una casa d'acollida. N'era l'únic nen. En aquell lloc anomenat Lilitown no era habitual que els serveis socials s'haguessin de fer càrrec d'un menor. La senyora Culpepper l'anava a visitar tres cops per setmana. El va voler adoptar, però li van posar tota mena d'impediments legals. El que sí que van permetre va ser que el nen portés el seu

cognom. Pel que fa a l'adopció, el governador va idear un sistema bastant peculiar, que li va semblar molt més just per al petit Morgan. Cada any, l'1 de gener, farien un sorteig. El nen viuria cada mes en una casa diferent. Així tindria dotzenes de pares i mares i mai no se sentiria sol. Per garantir que el tractaven bé, l'ajuntament donaria una generosa dotació econòmica a cada una de les famílies premiades en el sorteig.

Al gener, el Morgan va viure amb un bufador de vidre que feia unes figures precioses. Al febrer, amb una parella de metges. Al març, amb una veterinària. A l'abril, amb un enllustrador i amb una fornera. Al maig, amb una repartidora de llet i amb un afilador. Al juny, amb el cap dels escura-xemeneies. Al juliol, amb una parella de barreters. I així fins al desembre. Saltava de casa en casa, com si estigués permanentment d'intercanvi. Algunes li agradaven més que d'altres, és clar. I no tots els seus pares i mares adoptius li queien bé. Per exemple, el cap dels escura-xemeneies li va semblar un home terrible. Obligava els nens que tenia al seu càrrec a menjar poc, perquè estiguessin secs i així poguessin entrar sense dificultats per les xemeneies. Tampoc no li va caure del tot bé la veterinària, perquè dissecava animals i tenia una habitació plena d'aquelles bèsties mortes. A més, tota la casa feia pudor de

desinfectant. Sentia esgarrifances. Amb qui mai no va perdre el contacte va ser amb la senyora Culpepper. S'estimaven molt. El visitava cada dissabte. A les cinc en punt es presentava a la casa on fos el Morgan, trucava a la porta i feia la seva millor cara:

—Vinc a visitar el meu nebot —anunciava.

Sempre portava un pastís. Era una tàctica infal·lible. Quan li feien mala cara, ella els plantava el pastís a les mans:

—He portat un regal per agrair-los que tractin el Morgan tan bé.

Allò els calmava. Aviat era convidada a passar. Al Morgan se li il·luminava la mirada en veure la Culpepper (parlaré d'ella una mica més endavant, hi ha moltes coses per explicar sobre aquesta interessant dona). Als tres anys, el Morgan li deia «tieta Culpepper». Als quatre, «padrina». Als cinc, «fada protectora». I així, el Morgan es va anar fent gran fins a fer els deu. I aleshores va ser quan les coses es van començar a complicar de veritat.